

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 382/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť M. P., zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Cakom, Advokátska kancelária, Štefana Moyzesa 25, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho práv garantovaných čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Piešťany sp. zn. Tp 36/2013, Tp 38/2013 zo 4. decembra 2013, sp. zn. 1 T 7/2014 zo 4. februára 2014 a sp. zn. 1 T 7/2014 z 10. marca 2014, ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tpo 61/2013 zo 17. decembra 2013, sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 a sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. apríla 2014 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv garantovaných čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. Tp 36/2013, Tp 38/2013 zo 4. decembra 2013, sp. zn. 1 T 7/2014 zo 4. februára 2014 a sp. zn. 1 T 7/2014 z 10. marca 2014 (ďalej spolu aj „napadnuté uznesenia okresného súdu“), ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tpo 61/2013 zo 17. decembra 2013, sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 a sp. zn. 5 Tos 47/2014 (sťažovateľ nesprávne v celom texte sťažnosti uvádza sp. zn. 5 Tos 41/2014, pričom z príloh a samotného uznesenia je zrejmá spisová značka v tom znení, ako ju uvádza ústavný súd, pozn.) z 3. apríla 2014 (ďalej spolu aj „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Prezídium Policajného zboru, národná kriminálna agentúra, národná protizločinecká jednotka, expozitúra Západ 11. júna 2013 vydalo v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-737/NKA-PZ-ZA-2012 uznesenie, ktorým začalo trestné stíhanie a zároveň vzneslo obvinenie sťažovateľovi pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 172 ods. 1 písm. a), c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona. Proti uvedenému uzneseniu v časti tykajúcej sa vznesenia obvinenia sťažovateľovi podal sťažovateľ podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku sťažnosť z 13. júna 2013. Sťažnosť bola v zmysle Trestného poriadku zamietnutá.

3. Prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany (ďalej len „okresná prokuratúra“) podal 12. júna 2013 na okresný súd návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Okresný súd uznesením sp. zn. Tp 25/2013 z 13. júna 2013 rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby.

4. Prokurátor okresnej prokuratúry podal 14. novembra 2013 návrh na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa do 11. marca 2014. Sťažovateľ podal 19. novembra 2013 žiadosť o prepustenie z väzby. Okresný súd uznesením sp. zn. Tp 36/2013, Tp 38/2013 zo 4. decembra 2013 rozhodol o predĺžení lehoty väzby sťažovateľa do 11. marca 2014, žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol, písomnú záruku dôveryhodných osôb za sťažovateľa neprijal a neprijal taktiež písomný sľub sťažovateľa, návrh sťažovateľa

na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietol. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Tp 36/2013, Tp 38/2013 zo 4. decembra 2013 odôvodnenú sťažnosť z 5. decembra 2013. O podanej sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tpo 61/2013 zo 17. decembra 2013, ktorým podanú sťažnosť zamietol.

5. Prokurátor okresnej prokuratúry podal 21. januára 2014 pod sp. zn. 2 Pv 395/12/2204 na okresný súd obžalobu na sťažovateľa pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 172 ods. 1 písm. a), c), d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona. Dňa 31. januára 2014 sťažovateľ zaslal okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby. Predsedníčka senátu okresného súdu v zmysle § 238 Trestného poriadku preskúmala obžalobu a zároveň nariadila termín výsluchu, aby sa v zmysle § 238 ods. 3 Trestného poriadku prednostne rozhodlo o väzbe sťažovateľa do uplynutia lehoty väzby. Okresný súd následne uznesením sp. zn. 1 T 7/2014 zo 4. februára 2014 rozhodol, že sťažovateľ sa ponecháva vo väzbe, písomnú záruku dôveryhodných osôb za obvineného neprijal a rovnako neprijal písomný sľub sťažovateľa. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 7/2014 zo 4. februára 2014 odôvodnenú sťažnosť z 5. februára 2014. O podanej sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 tak, že ju zamietol.

6. Sťažovateľ doručil 5. februára 2014 okresnému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 T 7/2014 z 10. marca 2014 žiadosť zamietol. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 7/2014 zo 4. februára 2014 odôvodnenú sťažnosť z 12. marca 2014. O podanej sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 tak, že ju zamietol.

7. Sťažovateľ k napadnutým uzneseniam okresného súdu uviedol: *„Z právnej teórie a praxe vyplýva, že väzba má fakultatívnu povahu, tzn. aj keď existujú dôvody väzby, osoba ešte nemusí byť vzatá do väzby a navyše ak existujú iba uvedené dôvody väzby, obvineného možno ponechať na slobode alebo prepustiť na slobodu za podmienok uvedených v § 80 alebo 81, t. j. na základe záruky, sľubu, dohľadu alebo peňažnej záruky. Máme tak za to, že vzhľadom na osobu sťažovateľa, na skutočnosť že neboli uňho nájdené žiadne omamné látky*

a k trestnej činnosti sa priznal, nebolo preukázané, že obvinený spáchal skutok v rozsahu kladeného mu za vinu. Vzhľadom na dôsledok doterajšej väzby (máme na mysli predovšetkým skutočnosť, že sťažovateľ si plne uvedomil svoju drogovú závislosť a prejavil vôľu podriať sa protidrogovému ambulantnému liečeniu) možno účel väzby v jeho prípade dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným, sľubom obvineného a zárukou dôveryhodnej osoby za ďalšie správanie obvineného. Napriek uvedeným skutočnostiam Okresný súd Piešťany uznesením zo dňa 4. 12. 2013, sp. zn. Tp 36/2013, Tp 38/2013... lehotu väzby u sťažovateľa... predĺžil do 11. 3. 2014.

Okresný súd Piešťany uznesením sp. zn. 1 T/7/2014 zo dňa 4. 2. 2014... rozhodol, okrem iného o tom, že sťažovateľ... sa ponecháva vo väzbe. ... V tejto súvislosti upozorňujeme, že z obsahu daného rozhodnutia nie je ale zrejme ako bolo rozhodnuté o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, nakoľko napadané uznesenie neobsahuje osobitý výrok o rozhodnutí o žiadosti obvineného (t. j. zamietnutie alebo vyhovenie). Z vyjadrení súdu na pojednávaní dňa 04. 02. 2014 ale vyplýva, že súd daným rozhodnutím posudzoval aj žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby, (na margo uvádzame, že o ponúknutej záruke a sľube bolo rozhodnuté), ale k otázke vyhovenia/nevyhovenia žiadosti o prepustenie z väzby sa vyjadril len implicitne, teda záver o spôsobe vybavenia žiadosti implikuje z výroku o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Svoj záver o ponechaní sťažovateľa vo väzbe odôvodnil Okresný súd Piešťany skutkovým tvrdením, že sťažovateľ je údajne zo spáchania skutku usvedčovaný výpoveďami svedkov...

Vo väzbe na uvedenú citáciu odôvodnenia napadaného uznesenia Okresného súdu Piešťany a vzhľadom na obsah spisu je tak nutné prijať záver o arbitrárnom postupe súdu pri ustáľovaní skutkového stavu zdôvodňujúceho existenciu dôvodov väzby, nakoľko Okresný súd Piešťany súd odmietol vyhodnotiť, zobrať do úvahy, vyvrátiť dôkazy, skutočnosti ktoré boli v prospech obvineného. Súď preto ani nemohol dôjsť k záveru, že rozhodnutie je výsledkom vyhodnotenia uceleného, na seba logicky nadväzujúceho reťazca priamych i nepriamych dôkazov, ktoré preukazujú existenciu dôvodov väzby. Prvostupňový súd svojou činnosťou contra legem tak vytvoril dôvodnú pochybnosť o správnosti skutkových zistení a o náležitom procesnoprávnom postupe ohľadom vysporiadania sa so všetkými dôležitými okolnosťami pre rozhodnutie. Uvedený záver o nesprávnosti ustálenia skutkového stavu vyplýva predovšetkým z podrobnej analýzy obsahu vykonaného

dokazovania, konkrétne svedeckých výpovedi, nakoľko pri zohľadnení ich obsahu súd nemohol dôjsť k záveru, že obvinený je zo spáchania skutku usvedčovaný výpoveďami svedkov...

Okresný súd Piešťany preto nesprávne, v rozpore so skutočným stavom zaradil do skutkovej úvahy odôvodňujúcej usvedčovanie sťažovateľa zo spáchania skutku kladeného mu za vinu (resp. k dôvodom väzby) aj skutočnosti, ktoré nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Na margo uvedeného upozorňujeme, že jediným priamym dôkazom usvedčujúcim obvineného z časti skutku kladeného mu za vinu je výpoveď samotného obvineného, ktorý sa rozhodol svoj oľutovaný čin priznať, čo ale súd pri rozhodovaní o trvaní väzby nebral do úvahy, aj napriek tomu, že ide o podstatnú skutočnosť, ktorá je v priamom v rozpore s tvrdením súdu o potrebe trvania väzby z dôvodu ochrany účelu trestného konania, a síce náležitého zistenia skutkový stav.

Okresný súd Piešťany svoj výrok o ponechaní sťažovateľa vo väzbe ako sme už vyššie v texte uviedli odôvodnil aj na základe tvrdenia že u sťažovateľa je reálna obava, že v prípade prepustenia na slobodu sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, keďže nemá stále bydlisko a hrozí mu vysoký trest. V tejto súvislosti ale zdôrazňujeme, že obava že sťažovateľ sa bude skrývať nemôže prameniť len z domnienky súdu, ale z reálnej hrozby. Skutočnosť, že sťažovateľ má trvalý pobyt mesto T. sama o sebe nemôže vyvolávať obavu, že sa bude skrývať. Takáto hrozba by bola oprávnená, keby sa sťažovateľ nedostavoval na výsluchy alebo iné procesné úkony. Osobitne by sme chceli poukázať na skutočnosť, že... bolo rozhodnuté o vzatí sťažovateľa do väzby, teda sťažovateľ je počas celej doby od kedy má procesné postavenie vo väzbe, teda nemohla ani nastať skutočnosť, že by sa sťažovateľ skrýval. Aj pred vznesením obvinenia sa sťažovateľ dostavil na výsluch v danej trestnej veci a vypovedal ako svedok. Obava Okresného súdu Piešťany, že sťažovateľ sa bude skrývať z dôvodu nestálosti svojho bydliska je nesprávna a to aj vzhľadom na skutočnosť, že rodičia sťažovateľa na pojednávaní uviedli, že ho opäť prihlásia na trvalý pobyt v mieste ich bydliska, nakoľko sťažovateľ sa rozhodol nastúpiť do kresťanskej komunity..., kde by mohol pokračovať v odvykaní od drogovej závislosti. Súd na dané skutočnosti nereflektoval (fakt, že sťažovateľ sa neskrýval a že má prisľúbené stále bydlisko) odmietol zobrať do úvahy a aj napriek tomu skutkovo ustálil, že u sťažovateľa z dôvodu nestálosti bydliska existuje obava, že sa bude skrývať.

K druhej skutočnosti zdôvodňujúcej záver súdu, že sťažovateľ sa bude skrývať, ktorou je hrozba vysokého trestu z dôvodu právnej kvalifikácie upozorňujeme, že sťažovateľ už vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 19. 11. 2013 prostredníctvom obhajcu podrobne rozanalyzoval nesprávnosť právnej kvalifikácie skutku, kladeného obvinenému M. P. za vinu. Na zmenu právnej kvalifikácie obhajca sťažovateľa upozornil aj Prezídium policajného zboru, národná kriminálna agentúra, národná protizločinecká jednotka, expozitúra Západ... písomným návrhom na zmenu právnej kvalifikácie dňa 16. 09. 2013, o ktorom ale nebolo nijakým spôsobom rozhodnuté (o tejto skutočnosti bol súd informovaný aj na pojednávaní dňa 4. 2. 2014).

Pre úplnosť považujeme za potrebné poukázať aj na recentnú judikatúru predovšetkým na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 187/09 z 25. novembra 2009..., z ktorého vyplýva, že aj keby si odvolací súd neosvojil právnu argumentáciu ohľadom nesprávnej právnej kvalifikácie je nutné, vo väzbe najmä na neexistenciu iných skutočností odôvodňujúcich obavu, že pre hrozbu vysokého trestu by sťažovateľ mohol ujsť alebo sa skrývať, konštatovať nesprávnosť právnych záverom Okresného súdu Piešťany odôvodňujúcich väzbu sťažovateľa.

K ďalšej skutočnosti odôvodňujúcej výrok súdu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe, a síce dôvodná obava, že v prípade prepustenia na slobodu sa vráti ku konzumácii drog, a že aj z toho dôvodu by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti udávame, že fakt, že sťažovateľ bol konzumentom drog nijakým spôsobom nevytvára odôvodnenie podozrenia, žeby pokračoval v páchaní trestnej činnosti. Uvedený záver je opäť len domnienkou súdu (aj napriek neprípustnosti domnienok v trestnom práve) a navyše opäť v rozpore s vykonaným dokazovaním nakoľko, túto obavu vyvrátilo aj znalecké dokazovanie z odboru psychiatrie, ktorý navrhuje u sťažovateľa liečbu drogovej závislosti ambulantnou liečbou (ktorá by bola obvinenému v komunite... zabezpečená), pričom znalci osobitne zdôraznili, že pobyt sťažovateľ na slobode nie je pre spoločnosť nebezpečím. Vo väzbe na už uvedenú skutočnosť, že obvinený má záujem za podpory svojich rodičov nastúpiť do komunity..., kde by sa musel aktívne zapájať do činnosti danej komunity, je preto aj záver súdu odôvodňujúci väzbu z dôvodu, že sťažovateľ nepracuje (v súčasnosti ani nemôže), že bol konzumentom drog, taktiež potrebné označiť za svojvoľný a za nesúladný s obsahom vykonaného dokazovania. ...Okresný súd Piešťany nesprávne ustálil skutkový stav, ktorý

navyše nedostatočne odôvodnil. Ponechanie sťažovateľa vo väzbe /zamietnutie žiadosti o prepustenie z väzby okresný súd tak zdôvodnil len na argumentoch non sequitur, čím sa odmietol vysporiadať s relevantnou, podstatnou, významnou argumentáciou, skutočnosťami, ktoré boli dostatočne konkrétne a nepochybné... Okresný súd Piešťany teda vo svojom odôvodnení len stroho zdôvodnil existenciu dôvodom väzby pričom sa odmietol vyjadriť k zásadným skutkovým zisteniam popísanými vyššie v texte, s ktorými bol súd oboznámený. Okresným súdom prezentované zdôvodnenie zamietnutia sťažnosti, je teda nedostačujúce, vykazujúce znaky arbitrárnosti a svojvôle v dôsledku čoho je v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona. “

8. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 1 dohovoru a čl. 17 ods. 2 ústavy sťažovateľ uviedol: „V odôvodneniach rozhodnutí či už prvostupňového alebo krajského súdu... absentuje skutková alebo právna argumentácia, ktorá by potvrdila súdom prezentované skutkové tvrdenia o tom, že sťažovateľ spáchal uvedený skutok daným spôsobom... V odôvodnení rozhodnutia nie je teda dostatočné uviesť, že súd prvého stupňa hodnotil dôkazy vzájomnej súvislosti, ignorujúc zároveň celý rad dôkazov v prospech sťažovateľa a kogentné ustanovenia Trestného zákona. Z uvedeného je teda zrejmé, že Krajský súd Trnava tak arbitrárne a svojvoľne rozhodol o trestnej veci sťažovateľa tým, že svoje skutkové zistenia a právne závery riadne neodôvodnil. Odvolací súd sa tak obmedzil vo svojich záveroch len na konštatovanie výsledkov jeho hodnotenia viny sťažovateľa bez logického vysvetlenia zistených skutočností s použitím súvisiacich právnych ustanovení. Rozhodnutie Krajského súdu Trnava je tak nepresvedčivé a popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je predvídateľné rozhodnutie pre účastníkov konania. Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný, a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou. ... Rozhodovaním krajského súdu došlo k porušeniu čl. 5 ods. 1 Dohovoru a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR aj z dôvodu arbitrárnosti a svojvôle všeobecných súdov ohľadom vyvodzovania skutkových záverov na základe vykonaného dokazovania ako sme uviedli v časti I. Skutkový stav Krajský súd v Trnave v konaní proti sťažnosti vedenom pod sp. zn. 3Tpo/61/2013 zo dňa 17. 12. 2013 aj proti sťažnosti vedenom pod sp. zn. 5Tos/23/2014 zo dňa 18. 02. 2014 rovnako stotožnil

so zisteniami uvedenými v uznesení Okresného súdu Piešťany a ponechal sťažovateľa M. P. vo väzbe. Z uvedeného je už na prvý pohľad zrejmé, že prvostupňový ako aj odvolací súd sa uspokojili so zisteným skutkovým stavom a nevykonali ďalšie kroky na odstránenie pochybnosti ohľadom ustálenia skutkového stavu, ktoré vyšli v priebehu konania najavo.“

9. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie čl. 6 dohovoru a čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom uvedené odôvodnil takto: *„Sťažovateľ má za to, že zo strany Okresného súdu Piešťany a Krajského súdu v Trnave došlo k prietahom v konaní t. č. vedenom pod sp. zn. 5Tos/23/2014 zo dňa 18. 02. 2014 a tým aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR... Väzbu sťažovateľa považujeme za nedôvodnú aj z toho dôvodu, že k jej predĺženiu došlo iba preto, že bolo potrebné doplniť znalecký posudok... Pokiaľ znalecký posudok, nie je úplný, niečo v ňom chýba alebo disponuje určitými nejasnosťami môže sa znalec vyzvať na doplnenie znaleckého posudku, čo však v žiadnom prípade nie je dôvodom na predĺženie väzby, tak ako tomu bolo v prípade sťažovateľa M. P. O porušení práv na konanie v primeranej lehote svedčí aj skutočnosť, že o jednotlivých podaniach sťažovateľa, ktorým sa sťažovateľ domáhal prepustenia z väzby nebolo rozhodované neodkladne ale vždy až po uplynutí niekoľkých týždňov.*

Pre úplnosť a v nadväznosti na už spomínané porušenie práva na spravodlivý proces z dôvodu arbitrárnosti a svojvôle všeobecných súdov v dôsledku postupu, rozhodnutí súdu, ktorým došlo k porušeniu ústavnoprávných zásad prezumpcie neviny a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí uznesením Krajského súdu Trnava zo dňa 18. 02. 2014, sp. zn. 5Tos/23/2014, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 4. 2. 2014, sp. zn. 1T/7/2014 chceme ešte zdôrazniť aj skutočnosť, že napadané uznesenie je aj výsledkom konania, ktorým bola porušená ústavnoprávna zásada chránená prostredníctvom čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj čl. 50 ods. 2, a síce prezumpcie neviny.

Máme za to, že k porušeniu danej zásady došlo najmä konaním všeobecných súdov, ktoré spočívalo v odmietnutí aplikácie danej zásady vo väzbe na nedokázanie viny, a síce nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina. Zo zásady prezumpcie neviny pri dokazovaní vyplýva aj pravidlo (favor defensionis), že ak zostanú dôvodné pochybnosti o skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších

dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného - in dubio pro reo a pravidlo, že obvinenému musí byť vina preukázaná a tento nie je povinný dokazovať žiadnu skutočnosť, a to ani skutočnosť svedčiacu v jeho prospech.

Uvedené má sťažovateľ zato z dôvodu, že pri hodnotení dôkazov, okresný súd do hodnotiacej úvahy, z ktorej vyvodil trestnoprávnu zodpovednosť sťažovateľa zaradil ako sme už vyššie poukázali svojvoľné a arbitrárne tvrdenia. Týmto konaním tak došlo k porušeniu ústavnoprávnej, trestnoprávnej zásady prezumpcie neviny. “

10. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ vyslovil aj tento názor: *„Okresný súd Piešťany v trestnej veci sťažovateľa, nakoľko vyvodené skutkové a právne závery sú zjavne neodôvodnené, arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň majú za následok porušenie nižšie uvedených princípov spravodlivého procesu, ktorých porušenie nebolo napravené ani v inštančnom konaní pred Krajským súdom Trnava.*

S ohľadom na uvedené skutočnosti či už citované ustanovenia alebo prezentované rozhodnutia, je nepochybné, že došlo aj k porušeniu povinnosti objasňovať, zohľadňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému a okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. V zmysle citovaných ustanovení v spojitosti už s namietaním vyššie v texte je tak nepochybné, že právo na spravodlivý proces v sebe okrem iného zahŕňa aj právo rozhodovať o vine a treste len na základe dôkazov vykonaných zákonným spôsobom, prostredníctvom ktorých sa objasňujú nielen okolnosti svedčiace proti sťažovateľovi, ale aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, preto bolo povinnosťou súdov aj pri posudzovaní danej trestnej veci sťažovateľa postupovať v zmysle uvedených zákonných kritérií. Oba sudy tak ako krajský aj okresný súd odmietli vyhodnotiť, zobrať do úvahy, vyvrátiť dôkazy, ktoré boli v prospech obvineného, preto ani nemohli dôjsť k záveru, že rozhodnutie je výsledkom vyhodnotenia uceleného, na seba logicky nadväzujúceho reťazca priamych i nepriamych dôkazov, ktoré sťažovateľa zo spáchania trestného činu v celom rozsahu usvedčujú.

Nesprávnosť sťažovateľ vidí predovšetkým v zlej právnej kvalifikácii skutkov, bez ohľadu na to, či ich sťažovateľ spáchal alebo nie, nakoľko aj súdom zistený skutkový stav, ktorý nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, bol nesprávne právne posúdený...

Z vykonaného dokazovania je jednoznačne preukázané, že obvinený M. P. sa podieľal na výrobe omamnej a psychotropnej látky len raz, pričom je taktiež preukázané, že hodnota vyrobenej drogy bola cca 300 €. Rovnako je preukázané, že obvinený bol konzumentom drog. Z uvedeného je tak zrejmé, že dané konanie obvineného nemožno subsumovať pod znenie ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c) a § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona, nakoľko z vykonaného dokazovania nebolo nijakým spôsobom preukázané, žeby sa sťažovateľ M. P. sa dopustil takéhoto konania. Vyhodnotením všetkých vyššie uvedených skutočností, ale najmä pri zohľadnení individuálnych okolností danej trestnej veci máme za preukázané, že v konaní sťažovateľa je namieste zmena právnej kvalifikácie skutku...

K porušeniu ústavného práva sťažovateľa na spravodlivý proces došlo tak aj z dôvodu arbitrárnosti, ktorá spočívala aj v tom, že všeobecné súdy dospeli k svojim rozhodnutiam porušujúc ustanovenia Trestného zákona a Trestného priadku. Zdôrazňuje ale, že štátne orgány poskytujú ochranu plynúcu z čl. 46 tak, že postupujú v konaní súc viazané procesnoprávnymi a hmotno-právnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Z uvedeného tak vyplýva, že Krajský súd uznesením sp. zn. 5Tos/23/2014 zo dňa 18. 02. 2014 z dôvodov popísaných vyššie v texte porušil sťažovateľovo právo na spravodlivý proces. K porušeniu ústavného práva sťažovateľa na spravodlivý proces teda došlo najmä z dôvodu arbitrárnosti, ktorá spočívala v tom, že Krajský súd Trnava dospel k svojmu rozhodnutiu porušujúc ustanovenia trestného zákona, systematickú súvislosť a samotné ústavn[é] princípy implikované v ústavnom princípe práv[n]eho štát[u]; že vyvodil skutkové závery, v rozpore so zistenými skutkovými okolnosťami vyplývajúcimi s vykonaným dokazovaním; že porušil právo sťažovateľa na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.“

11. V závere sťažovateľ doplnil: „Dňa 10. 4. 2014 bolo právnemu zástupcu sťažovateľa doručené uznesenie Krajského súdu Trnava, sp. zn. 5 Tos/41/2014 zo dňa 3. 4. 2014, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa zo dňa 10. 3. 2014 proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany zo dňa 10. 3. 2014, sp. zn. 1 T/7/2014, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zo dňa 31. 1. 2014. Uvedeným uznesením tak opäť nedošlo k odstráneniu vyššie v texte popísaného porušeniu ústavných práv

sťažovateľa, pričom Krajský súd Trnava odmietol pri zdôvodňovaní zákonnosti zásahu do práva na osobnú slobodu (okrem iného) vysporiadať sa čo i len s jednou podstatnou námietkou sťažovateľa uvedenej v jeho sťažnosti, (zdôvodnenie vyššie v texte popísaného porušenia ústavných práv platia mutatis mutandis aj vo vzťahu konania Krajského súdu Trnava, výsledkom ktorého je uznesenie Krajského súdu Trnava, sp.zn. 5 Tos/41/2014 zo dňa 3. 4. 2014 a aj vo vzťahu ku konaniu Okresného súdu Piešťany výsledkom ktorého je uznesenie Okresného súdu Piešťany zo dňa 10. 3. 2014, sp. zn. 1T/7/2014).“

12. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu, ako aj postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu boli porušené jeho práva zaručené čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby ústavný súd zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 T 7/2014 z 10. marca 2014, ako aj uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 a aby uložil krajskému súdu povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom vo výške 340,09 € a finančné zadost'učinenie pre sťažovateľa vo výške 5 000 €.

II.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj

návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

14. Predmetom sťažnosti je námietka, že všeobecné súdy v rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu nedodržali, a teda porušili príkazy vyplývajúce z čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže napadnuté uznesenia okresného súdu a napadnuté uznesenia krajského súdu sú výsledkom arbitrárnosti a svojvôle všeobecných súdov. Sťažovateľ považuje vyvodené skutkové a právne závery všeobecných súdov za zjavne neodôvodnené, arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň majúce za následok porušenie princípov spravodlivého procesu. Podľa sťažovateľa krajský súd aj okresný súd odmietli vyhodnotiť, zobrať do úvahy, vyvrátiť dôkazy, ktoré boli v jeho prospech, v napadnutých rozhodnutiach týchto súdov podľa sťažovateľa absentuje skutková alebo právna argumentácia, ktorá by potvrdila okresným súdom prezentované skutkové tvrdenia o tom, že sťažovateľ spáchal uvedený skutok daným spôsobom, krajský súd aj okresný súd vyvodili skutkové závery v rozpore so zistenými skutkovými okolnosťami vyplývajúcimi s vykonaným dokazovaním. Na tomto mieste sťažovateľ vidí nesprávnosť napadnutých uznesení krajského súdu a okresného súdu predovšetkým v zlej právnej kvalifikácii skutkov. Podľa sťažovateľa krajský súd aj okresný súd porušili jeho právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a porušili jeho práva odmietnutím aplikácie zásady, podľa ktorej nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina. Sťažovateľ je taktiež toho názoru, že zo strany okresného súdu a krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 23/2014 došlo v ich postupe k priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K splneniu zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti

15. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom alebo komerčným

právníkom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

16. V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd z priloženého splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom zistil, že plná moc udelená sťažovateľom advokátovi JUDr. Jozefovi Čakovi (ďalej len „advokát“) splnomocňuje advokáta na zastupovanie sťažovateľa pred ústavným súdom vo veci sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014. Sťažovateľ v udelenej plnej moci advokátovi neprejavil vôľu nechať sa zastupovať pred ústavným súdom vo veci sťažnosti smerujúcej proti ostatným, v samotnej sťažnosti uvedeným a namietaným uzneseniam okresného súdu a krajského súdu a ich postupu v konaniach, ktoré vydaniu napadnutých uznesení predchádzali.

17. Uvedené nedostatky sťažnosti by tak v zmysle § 25 ods. 2 v spojitosti s § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde mohli viesť k odmietnutiu sťažnosti v častiach smerujúcich voči napadnutým postupom a uzneseniam okresného súdu a napadnutým postupom a uzneseniam krajského súdu s výnimkou uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

18. Uvedený prístup by však podľa názoru ústavného súdu preferoval formalistický prístup k prerokovaniu sťažnosti na úkor ochrany ľudských práv a slobôd sťažovateľa v prípade, keď je „v stávke“ osobná sloboda sťažovateľa. V záujme materiálnej ochrany ľudských práv a slobôd ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť ako celok a posúdil potenciál prijateľnosti sťažnosti na ďalšie konanie z ostatných hľadísk (neopodstatnenosť sťažnosti, nedostatok právomoci ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti, oneskorenosť podania sťažnosti a pod.) upravených zákonom o ústavnom súde a z toho odvodenú racionalitu vyzvania sťažovateľa na doplnenie sťažnosti v zmysle odstránenia nedostatkov splnomocnenia.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom a napadnutými uzneseniami okresného súdu

19. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

20. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

21. Sťažovateľ brojí proti postupu a napadnutým uzneseniam okresného súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti postupu a napadnutým uzneseniam okresného súdu sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť v zmysle Trestného poriadku krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľa postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu

22. K napadnutej trojici uznesení krajského súdu je potrebné zďalej uvedených dôvodov zaujať stanovisko jednotlivo, a to od najskôr vydaného uznesenia.

23. Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 61/2013 zo 17. decembra 2013 bolo doručené sťažovateľovi 30. decembra 2013 a právnenému zástupcovi sťažovateľa 3. januára 2014.

24. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

25. Sťažovateľ sa o uznesení krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 61/2013 zo 17. decembra 2013 dozvedel 30. decembra 2013. Sťažovateľ bol oprávnený podať ústavnému súdu sťažnosť v lehote dvoch mesiacov počítaných od 30. decembra 2013, t. j. do 28. februára 2014. Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 11. apríla 2014. Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť nebola podaná v lehote ustanovenej § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 61/2013 zo 17. decembra 2013 odmietol v zmysle § 25 ods. 2 v spojitosti s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

26. V rámci postupu a napadnutých uznesení krajského súdu sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 a sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 sťažovateľ namieta porušenie práv zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

27. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu, ústavný súd uvádza, že aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru sa z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach vzťahuje na konanie o oprávnenosti trestného obvinenia. Článok 6 dohovoru, ktorý upravuje právo na spravodlivý proces, sa v zásade nevzťahuje na konanie o väzbe vrátane konania a rozhodovania všeobecného súdu o predĺžení trvania väzby, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (porov. napr. [I. ÚS 256/07](#), [II. ÚS 15/05](#), [III. ÚS 272/03](#), [IV. ÚS 65/05](#)). Ústavný súd rešpektuje prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom

upraveným postupom, kde dohovor odkazuje primárne na vnútroštátne právne predpisy a upravuje povinnosť dodržiavať ich hmotnoprávne aj procesné právne normy a požaduje, aby zbavenie slobody jednotlivca nebolo arbitrárne (čl. 5 ods. 1 dohovoru), ďalej chráni právo jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), a konečne chráni právo jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene (čl. 5 ods. 4 dohovoru) [k uvedenému pozri napr. Khudoyorov v. Rusko, č. 6847/02, rozsudok ESĽP z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193; Öcalan v. Turecko, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, č. 59696/00, rozsudok ESĽP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

28. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že čo sa týka vzťahu ustanovenia [čl. 46 ods. 1](#) ústavy upravujúceho základné právo na súdnu ochranu a ustanovenia [čl. 17 ods. 2](#) ústavy týkajúceho sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd už vo svojej judikatúre konštatoval, že [čl. 17](#) ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia [čl. 46 ods. 1](#) ústavy o práve na súdnu ochranu (porov. napr. I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, [III. ÚS 135/04](#), IV. ÚS 397/2010).

29. Ústavný súd na základe týchto záverov konštatuje, že sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a napadnutým uzneseniam krajského súdu sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 a sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 pre namietané porušenie práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že vyvozené skutkové a právne závery krajského súdu sú zjavne neodôvodnené, arbitrárne, z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň majú za následok porušenie uvedených princípov spravodlivého procesu, ako aj z dôvodu, že krajský súd odmietol vyhodnotiť, zobrať do úvahy, vyvrátiť dôkazy, ktoré boli v prospech sťažovateľa (podrobnejšia

argumentácia sťažovateľa je citovaná v bode 10 tohto uznesenia), je potrebné odmietnuť v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. V otázke práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež potrebné odlišovať túto (i) od požiadavky, aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom ustanovenej v čl. 5 ods. 3 dohovoru, keďže priet'ahy v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby môžu zakladať porušenie čl. 5 ods. 3 dohovoru, pričom takýto postup môže byť zároveň zlučiteľný s čl. 6 ods. 1 dohovoru (porov. Matznetter v. Rakúsko, č. 2178/64, rozsudok ESĽP z 10. 11. 1969, bod 12 právneho posúdenia veci), a (ii) o to viac od práva garantovaného čl. 5 ods. 4 dohovoru na urýchlené rozhodnutie súdu o žiadosti o preskúmanie zákonnosti väzby a žiadosti o prepustenie na slobodu.

31. Obdobný záver platí aj vo vzťahu [čl. 17](#) ods. 2 a 5 ústavy k ustanoveniu [čl. 48 ods. 2](#) ústavy zaručujúcemu konanie bez zbytočných priet'ahov. Pokiaľ v trestnom konaní sťažovateľ namieta porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa [čl. 48 ods. 2 ústavy](#), toto právo sa vzťahuje na konanie o jeho trestnom obvinení. Pretože v prípravnom konaní konajú a rozhodujú o trestnom obvinení orgány prípravného konania, môžu v zásade len ony toto právo porušiť. Súd koná a rozhoduje o trestnom obvinení len po podaní obžaloby, a teda v zásade iba v tomto štádiu konania sa môže dopustiť porušenia označeného práva. Preto činnosť súdu, ktorý koná a rozhoduje v prípravnom konaní o väzbe, sa primárne týka osobnej slobody obvineného, a nie jeho trestného obvinenia. Pri zbytočných priet'ahoch týkajúcich sa väzby môže potom podľa ústavy porušiť iba právo obvineného, ktoré súvisí s jeho osobnou slobodou podľa [čl. 17](#) ústavy, konkrétne čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré zakotvujú požiadavku rýchlosti konania vo väzobných veciach, a teda čl. 48 ods. 2 ústavy sa nevzťahuje na rozhodovanie súdu o žiadostiach osoby nachádzajúcej sa vo väzbe (porov. III. ÚS 227/03, III. ÚS 149/04, I. ÚS 315/2010).

32. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta rýchlosť, s akou krajský súd rozhodoval o sťažnostiach voči napadnutým uzneseniam okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby. Uvedenú námietku možno teda v zmysle už uvedeného spojiť s právom garantovaným čl. 5 ods. 4 dohovoru, resp. čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, čím je

vylúčená aplikácia čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ v tejto súvislosti namietal. Keďže sťažovateľ nenamietal v súvislosti s rýchlosťou rozhodovania krajského súdu o sťažnostiach voči napadnutým uzneseniam okresného súdu o zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby porušenie svojich práv garantovaných čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ústavný súd odmietol sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami krajského súdu sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 a sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 ako zjavne neopodstatnenú.

33. Ústavnému súdu tak zostáva posúdiť námietku porušenia čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 dohovoru postupom a uzneseniami krajského súdu sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 a sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 z dôvodu, že v ich odôvodneniach *„absentuje skutková alebo právna argumentácia, ktorá by potvrdila súdom prezentované skutkové tvrdenia o tom, že sťažovateľ spáchal uvedený skutok daným spôsobom“*, ako aj z dôvodu *„arbitrárnosti a svojvôle [krajského] súd[u] ohľadom vyvodzovania skutkových záverov na základe vykonaného dokazovania“*, a taktiež z dôvodu, že krajský súd sa odmietol *„vysporiadať čo i len s jednou podstatnou námietkou sťažovateľa uvedenej v jeho sťažnosti“* (podrobnejšia argumentácia sťažovateľa je citovaná v bodoch 8 a 11 tohto uznesenia).

34. Ústavný súd vo svojej judikatúre k [čl. 17 ods. 2](#) ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (porov. napr. I. ÚS 26/2013, III. ÚS 7/00, [IV. ÚS 270/09](#)). Z [čl. 17 ods. 2](#) ústavy ďalej vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavou aprobovateľné uplatnenie inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou

musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v [čl. 17 ods. 5](#) ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (porov. napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013, III. ÚS 271/07, IV. ÚS 361/09). V neposlednom rade z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že všeobecný súd rozhodujúci o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby sa musí adekvátne a preskúmateľne vyrovnáť s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (porov. [III. ÚS 135/04](#), III. ÚS 466/2010), a tiež, že z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe (resp. o jej predĺžení alebo zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného na slobodu), musí byť zrejmé, že sa súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti uviedol (porov. III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011).

35. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy, a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou (k tomu pozri okrem judikatúry ESĽP uvedenej v bode 27 aj *Bozano v. Francúzsko*, č. 9990/82, rozsudok ESĽP z 18. 12. 1986, bod 54; *Benham v. Veľká Británia*, č. 19380/92, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 10. 6. 1996, bod 40; z novej judikatúry *Stanev v. Bulharsko*, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory ESĽP zo 17. 1. 2012, bod 143; *L. M. v. Slovinsko*, č. 32863/05, rozsudok ESĽP z 12. 6. 2014, bod 121).

36. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná najmä na preskúmanie, či dôvod a spôsob obmedzenia osobnej slobody rozhodnutiami všeobecných súdov vo väzobných veciach [napr. v zmysle posúdenia, či sú rozhodnutia všeobecných súdov o väzbe podložené zákonnými dôvodmi, či súd výslovne, prehľadne a logicky vysvetlil, z ktorých konkrétnych skutočností vyplýva dôvod väzby, či sú rozhodnutia riadne a vyčerpávajúco odôvodnené, či súd rozhodol

o zákonnosti ďalšieho trvania väzby a žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu urýchlene a pod.] je v súlade s právami a slobodami zaručenými čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy a čl. 5 dohovoru (porov. napr. I. ÚS 47/2013, II. ÚS 230/02, II. ÚS 38/05, III. ÚS 352/2011, IV. ÚS 124/03, IV. ÚS 153/09).

37. Do obsahu právomoci ústavného súdu však nepatrí preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktoré viedli k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby, resp. ponechaní dotknutej osoby vo väzbe. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je oprávnený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (porov. napr. I. ÚS 316/2011, II. ÚS 76/02, II. ÚS 466/2013, III. ÚS 466/2010, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 619/2013). Skutkové a právne závery príslušného všeobecného súdu však môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

38. Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 uviedol: *„Po preskúmaní spisového materiálu si krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu osvojil v celom rozsahu ako zodpovedajúce stavu veci a zákonu a v podrobnostiach naň poukazuje. Okresný súd v písomných dôvodoch napadnutého uznesenia podrobne rozviedol genézu existencie trvania väzby u všetkých troch obvinených od ich vzatia do väzby až po predĺženie lehoty väzby a podrobne citoval rozhodnutia príslušných súdov v týchto otázkach. Po preskúmaní spisového materiálu dospel aj krajský súd k záveru, že u obvinených trvajú dôvody väzby aj po podaní obžaloby nezmenené tak, ako boli konštatované pri ich vzatí do väzby... Vo vzťahu k obvineným A. K. a M. P. aj naďalej pretrváva dôvodná obava, že v prípade ich prepustenia na slobodu by títo sa mohli skrývať, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu najmä preto, že nemajú stále bydlisko, obaja sú nezamestnaní, nikde nepracujú, a preto je reálna aj obava, že v prípade ich prepustenia na slobodu by mohli v páchaní trestnej činnosti pokračovať, a to s poukazom na ich problémy s užívaním drog. V predmetnej trestnej veci, ako už bolo vyššie uvedené, podal prokurátor*

na obvinených obžalobu a treba konštatovať, že doposiaľ zistené skutočnosti naďalej nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie bol spáchaný, má znaky trestného činu - obzvlášť závažného zločinu a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchali obvinení. Dôvodnosť podozrenia sa po ukončení prípravného konania v predmetnej veci nijako nezoslabil. Okresný súd nepochybil ani pri úvahách ohľadom ponúknutej záruky zo strany rodičov obvineného M. P. i ponúknutého písomného sľubu obvineného. Aj podľa názoru krajského súdu tieto inštitúty nie sú dostatočné na nahradenie väzby u obvineného, a to najmä s poukazom na spôsob života obvineného i charakter trestnej činnosti, pre ktorú je aktuálne trestne stíhaný. Vo vzťahu k námietke obvineného M. P., ktorú vzniesol prostredníctvom svojho obhajcu v písomných dôvodoch sťažnosti v tom smere, že okresný súd pri rozhodovaní o ponechaní obvineného vo väzbe nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby treba uviesť, že žiadosť obvineného bola doručená súdu tak, ako to vyplýva z č. l. 737 dňa 5. 2. 2014, teda po rozhodnutí okresného súdu o ponechaní obvinených vo väzbe po podaní obžaloby preto sa okresný súd touto žiadosťou zaoberať nemohol a do svojho rozhodnutia ju z týchto dôvodov ani nemohol pojať... Záverom treba uviesť, že okresný súd pri rozhodnutí podľa § 238 odsek 3 Trestného poriadku mal vo výroku uviesť aj konkrétny väzobný dôvod, pre ktorý ponechal obvinených vo väzbe. Keďže však k zmene väzobných dôvodov nedošlo, ponechal krajský súd výrok okresného súdu nedotknutý.“

39. Krajský súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 uviedol: „Krajský súd v zmysle § 192 odsek 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým podal sťažovateľ sťažnosť, a konanie ktoré mu predchádzalo, a tak zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná. Rozhodnutie súdu prvého stupňa je v odôvodnení riadne vysvetlené a zdokumentované. Odôvodnenie okresného súdu si osvojuje v celom rozsahu i súd odvolací. Väzobné dôvody podľa § 71 odsek 1 písmeno a/, písmeno c/ Tr. por. v danom čase skutočne reálne existujú a ich použitie je namieste. Pretože krajský súd ako odvolací súd nezistil žiaden dôvod na zmenu alebo zrušenie ktorejkoľvek časti napadnutého rozhodnutia, sťažnosť obvineného M. P. ako nedôvodnú zamietol.“

40. Úlohou ústavného súdu je posúdiť, či krajský súd pri rozhodovaní o sťažnosti voči napadnutým uzneseniam okresného súdu rešpektoval ústavou a dohovorom garantované práva sťažovateľa tak, ako ich predpokladá čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 dohovoru, popísané ústavným súdom v bodoch 34 a 35 tohto uznesenia. Uvedené však nie je možné uzavrieť bez zohľadnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. Tp 25/2013 z 13. júna 2013, ktorým okresný súd rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby, napadnutých uznesení okresného súdu a uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 61/2013 zo 17. decembra 2013, keďže už tieto majú bezprostredný vplyv a súvis s rozhodovacou činnosťou krajského súdu vo veciach sp. zn. 5 Tos 23/2014 a sp. zn. 5 Tos 47/2014.

41. Okresný súd uznesenie sp. zn. Tp 25/2013 z 13. júna 2013, ktorým rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby, odôvodnil takto: *„Po preskúmaní spisového materiálu a vypočutí obvinených, súd dospel k záveru, že je daná reálna a dôvodná obava, že obvinený A. K. i obvinený M. P. pri ich zotrvaní na slobode sa budú skrývať, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu, pričom nemajú stále bydlisko a hrozí im aj vysoký trest... Obvinený M. P. sa odsťahoval v marci 2013 od rodičov, s ktorými sa nepohodol preto, že nechcel nastúpiť na protidrogové liečenie, a odhlásil sa z trvalého pobytu u rodičov v M. a od 7. 3. 2013 je prihlásený k pobytu len v meste T. Otec obvineného M. P. nevie, kde jeho syn býva a zdržiava sa, nemá na neho ani telefonický kontakt, pričom syn sa doma odvtedy zastavil asi dvakrát, keď si prišiel pre svoje veci. Z uvedených skutočností je zrejmé, že ani rodičia obvinených nevedia, kde sa zdržiavajú, a nemajú na nich priamy kontakt. I okolnosť, že obaja obvinení užívajú drogy, čo priznali vo svojej výpovedi, alebo to vyplýva z vyjadrenia ich rodičov, či svedkov v konaní, a nemajú záujem sa ísť liečiť, zvyšuje obavu, že sa budú vyhýbať trestnému stíhaniu, kde im hrozí vysoký trest, čo by im znemožnilo prístup k omamným látkam. Skutočnosť, že sa obaja obvinení po ich výsluchu ako svedkov opätovne dostavili na predvolanie polície znovu sprostredkované len cez rodičov obvinených, neznižuje do takej miery dôvodnú obavu, že by sa obvinení nedostavovali k procesným úkonom tak, aby v danom prípade ostatné okolnosti neodôvodňovali dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Dôvodná obava, že by obvinený A. K. a obvinený M. P. mohli navzájom na seba pôsobiť, nebola preukázaná, hoci v súčasnosti bývajú spoločne v byte v T. a trestnej činnosti sa mali dopustiť v čase, keď boli spolu v*

dome u obvineného T. V. Obvinení A. K. a M. P. spolu komunikovali o tom, že ich hľadá polícia, avšak nebolo zistené, že by vzájomným pôsobením na seba mohli mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Dôvodná obava, že by obvinení A. K. a M. P. pokračovali v trestnej činnosti, vyplýva zo skutočností, že obaja obvinení majú dlhodobo problémy s užívaním drog, čo potvrdili vo výpovedi, resp. o tom vedia ich rodičia a vyplýva to aj z výpovedí svedkov, pričom predchádzajúce liečenia neviedli k náprave, resp. sa liečiť odmietajú, z ktorého dôvodu aj obvinený M. P. odišiel z domu. Ani jeden z obvinených nie je zamestnaný, pričom obvinený A. K. dlhodobo nikde nepracuje a obvinený M. P. nepracuje minimálne od roku 2010, pričom si musia nejako zabezpečovať finančné prostriedky na bývanie, obživu a prípadne aj na užívanie drog, čo odôvodňuje obavu, že nie sú len užívateľmi drog, nakoľko žiadny hodnoverný zdroj príjmov i na ich kupovanie nepreukázali, najmä s ohľadom na to, že drogy užívajú obaja obvinení, ako aj priateľka obvineného A. K., čo predpokladá pomerne vysoké náklady na ich zaobstaranie, keďže ide o tri osoby a okrem priateľky obvineného A. K. nikto z nich nemá pravidelný príjem. Za daných okolností súd konštatuje splnenie tak materiálnych ako aj formálnych podmienok pre rozhodnutie o väzbe obvineného A. K. a obvineného M. P., a preto rozhodol o ich vzatí do väzby podľa § 87 odsek 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 odsek 1 písm. a), písm. c) Trestného poriadku. “

42. Okresný súd v uznesení sp. zn. Tp 36/2013, Tp 38/2013 zo 4. decembra 2013, ktorým rozhodol o. i. aj o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, uviedol: „Prepustením obvineného A. K. a obvineného M. P. na slobodu by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, nakoľko vzhľadom na právnu kvalifikáciu skutku, zo spáchania ktorého sú obvinení a na trest, ktorý im v prípade preukázania viny hrozí, je dôvodná obava, že ujdú alebo sa budú skrývať, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu alebo trestu, ktorý im hrozí. Vzhľadom k tomu, že obaja obvinení konzumujú drogy dlhé časové obdobie, pričom ani liečba u nich nebola úspešná, je dôvodná obava, že v prípade prepustenia na slobodu sa vrátia ku konzumácii drog a aj z tohto dôvodu by sa mohli skrývať pred trestným stíhaním. U obvineného A. K. aj obvineného M. P., ktorí sú podľa ich vyjadrenia dlhoročnými užívateľmi drog a neúspešne sa liečili z tejto závislosti, pričom dlhodobo nikde pravidelne nepracovali a prostriedky na získanie

drogy si museli nejakým spôsobom zaobstarať, je daná aj reálna obava, že po prepustení na slobodu budú aj naďalej pokračovať v trestnej činnosti, a to prípadne aj svojím podieľaním sa na výrobe, či predaji drog, keďže obvinený M. P. vo výpovedi podrobne opísal postup pri výrobe pervitínu extrakciou z tabliet s obsahom efedrínu a čo sa týka obvineného A. K. tak jeho DNA bola zistená najmenej na 7 stopách zaistených pri domovej prehliadke ... Skutočnosť, že obvinení A. K. a M. P. mali predávať pervitín v rámci svojej výpovede uviedol svedok R. K., ktorý u T. V. v suteréne domu v P. videl obvinených A. K. a M. P. ako spoločne s T. V. odparovali na tanieri pomocou variča pervitín... Obvinený M. P. bol od 31. 8. 2009 do 26. 10. 2009 hospitalizovaný v nemocnici... pre duševné ochorenie, kde priznal aj konzumáciu marihuány, iných drog však nie. Obvinený M. P., ktorý doposiaľ nikde dlhodobo nepracoval, nevyužil ani možnosť zaradenia do práce vo výkone väzby... Vzhľadom k tomu, že návrh prokurátora na predĺženie lehoty väzby obvineného A. K. a obvineného M. P. bol podaný včas, trestné stíhanie nebolo možné skončiť pre obtiažnosť veci, v ktorej sú štyria obvinení z drogovej trestnej činnosti, ktorej odhaľovanie a objasňovanie ako latentnej kriminality je náročné, ako i pre potrebu doplnenia znaleckého skúmania a dĺžku vypracovania znaleckých posudkov znaleckým ústavom, a prepustením obvinených na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, súd predĺžil lehotu väzby obvinenému A. K. i obvinenému M. P. do 11. 3. 2014 tak, aby mohlo byť doplnené znalecké dokazovanie z odboru chémie a toxikológie a následne sa mohli obvinení a ich obhajcovia oboznámiť s výsledkami vyšetrovania... Vo vzťahu k neprijatiu písomnej záruky rodičov obvineného M. P. treba uviesť, že hoci rodičia od februára 2013 vyvíjali aktivity, aby obvinený M. P. nastúpil na liečenie závislosti z drog, obvinený toto v čase keď sa nachádzal na slobode odmietol, radšej odišiel z domácnosti rodičov, s tým, že bude zrušený jeho trvalý pobyt a až do jeho zadržania neprejavil žiadnu ochotu na liečenie v komunite... nastúpiť. Rovnako postoj obvineného M. P., že by asi na liečenie nastúpil, nie je predpokladom z jeho strany, že by rodičia na obvineného mohli do takej miery vplývať, aby liečenie absolvoval. S ohľadom na osobu obvineného M. P., ktorý dlhodobo užíval drogy a aj povahu prejednávaného prípadu súd nepovažuje písomný sľub obvineného M. P., že povedie riadny život za dostatočný, preto ho neprijal. Rovnako s poukazom na závislosť na drogách u obvineného M. P. vo vzťahu k povahe prejednávaného prípadu, ako aj okolnosť, že

obvinený v čase keď bol na slobode neprejavil sám záujem o nástup na liečenie a prípadný nástup do komunity...o sám obvinený spochybnil tým, že by tam asi nastúpil, neodôvodňuje ani nahradenie väzby dohl'adom probačného a mediačného úradníka nad obvineným, preto súd tento návrh zamietol.“

43. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 61/2013 zo 17. decembra 2013, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Tp 36/2013, Tp 38/2013 zo 4. decembra 2013, vyplýva: „*V prvom rade je potrebné uviesť, že v postupe okresného súdu krajský súd nezistil žiadne pochybenia ani porušenia zákona, ktoré by mohli viesť k zmene 1. stupňového rozhodnutia. Okresný súd v dôvodoch napadnutého uznesenia svoje výroky veľmi podrobne a logicky odôvodnil, ktoré skutočnosti i krajský súd považoval za plne opodstatnené. Pokiaľ ide o samotné námietky obvinených vyslovených v dôvodoch sťažnosti je potrebné poukázať na to, že títo svojim spôsobom na jednej strane navrhujú nahradenie väzby príslušnými alternatívami, na druhej strane však poukazujú na pochybenia okresného súdu pokiaľ tento predĺžil lehotu trvania väzby, ktoré skutočnosti si teda navzájom odporujú. Na jednej strane teda priznávajú, že dôvody väzby reálne existujú a žiadajú ich nahradenia zákonnými alternatívami na druhej strane však poukazujú diametrálne odlišné skutočnosti, ktorými sú samotná existencia väzobných dôvodov ako i dôvodov na predĺženie lehoty trvania väzby obvinených. Okresný súd v dôvodoch napadnutého uznesenia veľmi podrobne rozviedol a analyzoval postup vyšetrovateľa v predmetnej veci, pričom i náležitým spôsobom a logicky odôvodnil samotné predĺženie lehoty trvania väzby do 11. 03. 2014 keď skonštatoval, že trestne stíhanie oboch obvinených nebolo možné skončiť pre obtiažnosť veci v ktorej sú štyria obvinení z drogovej trestnej činnosti, ktoré odhaľovania a objasňovania ako latentnej kriminality je náročné, ako i pre potrebu doplnenia znaleckého skúmania a dĺžku vypracovania znaleckých posudkov znaleckým ústavom a prepustením obvinených na slobodu by tak hrozilo, že by bolo zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania. Takáto argumentácia okresného súdu má svoje plné opodstatnenie i v obsahu spisu... Pokiaľ ide o obvineného M. P., tento bol od 31. 08. 2009 do 26. 10. 2009 hospitalizovaný v nemocnici... pre duševné ochorenie kde priznal aj konzumáciu marihuany. Obvinený doposiaľ nikde dlhodobo nepracoval a nevyužil ani možnosť zaradenia do práce vo výkone*

väzby. Pokiaľ ide o samotný písomný sľub rodičov obvineného M. P. treba v tejto súvislosti poukázať na tú skutočnosť, že rodičia od februára 2013 vyvíjali určité aktivity, aby ich syn nastúpil na liečenie, čo však tento odmietol a radšej odišiel z domácnosti od rodičov s tým, že bude zrušený jeho trvalý pobyt. Až do jeho zadržania neprejavil žiadnu ochotu liečiť sa resp. na liečenie nastúpiť. Rovnako postoj obvineného M. P. pokiaľ poukazoval na to, že by na liečenie asi nastúpil nie je predpokladom z jeho strany, že by rodičia na obvineného mohli do takej miery vplývať, aby liečenie absolvoval, keď už raz takýto pokus zlyhal. Z rovnakých dôvodov preto neprichádzalo do úvahy ani prijatie ďalších z alternatív v podobe sľubu obvineného resp. nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným. Správne v tomto smere okresný súd postupoval, keď tieto návrhy neakceptoval... Keďže dôvody väzby sa v danom prípade viažu predovšetkým k osobám obvineným u k samotnej povahe prejednávanej trestnej činnosti, z ktorých sú obvinení dôvodne podozriví z čoho vyplýva, že nie je možné v súčasnom štádiu trestného konania, nahradiť väzbu ani zákonnými alternatívami ponúknutými zo strany obvinených, nakoľko tieto alternatívy ani podľa názoru Krajského súdu nevytvárajú dostatočné záruky, aby sa s ich prijatím nahradil účel, ktorým sa sleduje väzobné stíhanie obvinených. K samotnému predĺženiu väzby je potrebné uviesť, že krajský súd vzhľadom na hľadisko formálneho ako aj materiálneho aj splnenie podmienok pre predĺženie lehoty väzby oboch obvinených tak, ako sú obsiahnuté v ustanovení § 76 odsek 3 Trestného poriadku. Okresný súd podľa názoru krajského súdu odôvodnil zákonným spôsobom nevyhnutnosť predĺženia lehoty väzby oboch obvinených pričom vo svojom odôvodnení výstižne uviedol relevantné skutočnosti opodstatňujúce takýto postup, ktoré sú založené na ďalších nevyhnutných procesných úkonoch spojených s trestnou vecou a preto si krajský súd odôvodnenie okresného súdu v tomto smere v celom rozsahu osvojuje pričom v podrobnostiach na ne poukazuje. “

44. Pri zohľadnení už prezentovaných záverov okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby, o predĺžení lehoty trvania väzby a o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z väzby ústavný súd konštatuje, že z uznesení krajského súdu sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 a sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 je zrejmé, že krajský súd sa v súvislosti s rozhodovaním o ďalšom trvaní väzby zaoberal podstatnými námietkami sťažovateľa, ktoré uvádzal v samotnej žiadosti o prepustenie z väzby na

slobodu, ako aj v sťažnostiach proti napadnutým uzneseniam okresného súdu. Druhostupňový súd, vychádzajúc z dovtedy zisteného skutkového stavu, vyhodnotil dôvodnosť pretrvávania väzobných dôvodov podľa [§ 71 ods. 1 písm. a\)](#) a c) Trestného poriadku, čo v konečnom dôsledku viedlo k zamietnutiu žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

45. Z napadnutých uznesení krajského súdu sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 a sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 nemožno vyvodit', že by sa tento nevysporiadal s právne relevantnými skutočnosťami v súvislosti s rozhodovaním o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa alebo že by absentovala skutková alebo právna argumentácia odôvodňujúca závery o dôvodnosti ponechania sťažovateľa vo väzbe. Nemožno taktiež hodnotiť postup a napadnuté uznesenia krajského súdu ako prejav arbitrárnosti a svojvôle krajského súdu, čo sa týka vyvodzovania skutkových záverov na základe vykonaného dokazovania. Z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu vyplýva súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v [§ 71 ods. 1 písm. a\)](#) a c) Trestného poriadku a rozhodnutím krajského súdu, keďže krajský súd podrobne popísal dôvody hrozby, že sťažovateľ ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, keďže nemá stále bydlisko, a taktiež dôvody hrozby, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti. Krajský súd teda spresnil konkrétne skutočnosti, ktoré svojou podstatou dali nosné dôvody na uplatnenie zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní. Podľa názoru ústavného súdu sú odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu ústavnoprávne akceptovateľné.

46. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že krajský súd nedal odpovede na všetky argumenty uvedené v jeho sťažnosti, ústavný súd uvádza, že vzhľadom na opakované rozhodnutie krajského súdu o sťažnostiach sťažovateľa proti napadnutým uzneseniam okresného súdu, ktorým zamietol jeho žiadosti o prepustenie z väzby, bez podstatnej zmeny argumentácie sťažovateľa alebo uvádzania nových skutočností a pri zachovaní tých istých a konštantne pretrvávajúcich dôvodov ponechania sťažovateľa vo väzbe, nie je možné krajskému súdu vyčítať, že sa jeho argumentácia a odôvodnenie napadnutých uznesení opakovalo (porov. Knebl v. Česká republika, č. 20157/05, rozsudok ESLP z 28. 10. 2010, bod 68). Navyše, krajský súd (a všeobecné súdy vo všeobecnosti) rozhodujúci o ďalšom trvaní väzby nie je

povinný detailne odpovedať na každý argument sťažovateľa uvedený v sťažnosti, avšak je povinný vysporiadať so skutočnosťami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé spochybníť existenciu podmienok nevyhnutných pre zákonnosť pozbavenia slobody, resp. ďalšieho držania sťažovateľa vo väzbe (porov. Nikolova v. Bulharsko, č. 31195/96, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 25. 3. 1999, bod 61; Ilgar Mammadov v. Azerbajdžan, č. 15172/13, rozsudok ESĽP z 22. 5. 2014, bod 114). Krajský súd opakovane (a okresné sudy taktiež) spresnil konkrétne skutočnosti, ktoré svojou podstatou dali nosné dôvody na ponechanie sťažovateľa vo väzbe, odôvodnil svoje závery o dôvodoch hrozby, že sťažovateľ ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, keďže nemá stále bydlisko, a taktiež dôvody hrozby, že sťažovateľ bude pokračovať v trestnej činnosti. Krajský súd rovnako odôvodnil, prečo neprijal písomnú záruku dôveryhodných osôb za sťažovateľa a neprijal písomný sľub sťažovateľa, a taktiež zdôvodnil, prečo zamietol jeho návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, a poukázal na svedecké výpovede, osobné a sociálne pomery sťažovateľa v zmysle neexistencie bydliska sťažovateľa, ním priznanej závislosti na návykových látkach, neúspešného pokusu o liečbu a v neposlednom rade nezamestnanosti sťažovateľa.

47. Je pravdou, že uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 možno vytknúť lakonickosť odôvodnenia, navyše bez uvedenia argumentácie, z ktorej by vyplývalo, ako sa krajský súd vysporiadal s argumentmi sťažovateľa, a či tieto sú spôsobilé spochybníť existenciu podmienok nevyhnutných pre jeho ďalšie držanie vo väzbe. Vo všeobecnosti by uvedené bolo dôvodom vyslovenia porušenia sťažovateľových práv zaručených čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 1, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru. V tomto prípade však vzhľadom na opakované rozhodnutie krajského súdu o sťažnostiach sťažovateľa proti riadne odôvodneným napadnutým uzneseniam okresného súdu, ktorým zamietol žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby, bez podstatnej zmeny argumentácie sťažovateľa alebo uvádzania nových skutočností, a pri zachovaní tých istých a konštantne pretrvávajúcich dôvodov ponechania sťažovateľa vo väzbe musel byť právny názor krajského súdu na ponechanie sťažovateľa vo väzbe sťažovateľovi známy, nešlo z pohľadu sťažovateľa a jeho právnej situácie o rozhodnutie prekvapivé a nemožno konštatovať takú intenzitu zásahu do jeho práv, ktorá by bola dôvodom na kasáciu napadnutého uznesenia

krajského súdu zo strany ústavného súdu. *Nota bene* ústavný súd dodáva, že sťažovateľ sa v tomto smere nedomáhal vyslovenia porušenia čl. 5 ods. 4 dohovoru.

48. Na základe už prezentovaných záverov ústavný súd sťažnosť smerujúcu proti postupu a napadnutým uzneseniam krajského súdu sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 a sp. zn. 5 Tos 47/2014 z 3. apríla 2014 odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014